

Čas a „jsoucí“

Heidegger ukazuje (po mém soudu dost přesvědčivě), proč ve starém Řecku došlo k oné pozoruhodné degradaci „času“ a k jeho naprosté marginalizaci v rámci filosofických konceptů (např. 4530, Einführung Metaphysik, S. 215, a leckde jinde). Pokud má fil, Sofie učinit tématem čas, musí se tázat na jeho „bytnost“ (Wesen). A „bytnost“ času znamená něco, co je nějak „tu“, nějak přítomno (ούσία τις), „ein irgendwie Anwesendes“. A Heidegger tu říká něco zásadně důležitého: důsledkem muselo být, že čas byl pojímán (chápán) na základě toho, co je právě teď, tedy co je vždycky a pouze „přítomné“ („Dies drückt sich darin aus, dass die Zeit von ‚Jetzt‘, dem jeweils und einzig Gegewärtigen, her begriffen wird.“ Čas tak byl vykládán z hlediska, toho, co je právě před námi, tj. aktuálně přítomného jsoucího, místo co by bylo jsoucí chápano a vykládáno z hlediska času. Dalo by se tedy říci, že důsledkem byla na jedné straně redukce událostného (dějícího se) jsoucího na „právě jsoucí“, a na druhé straně redukce času na „věčné nyní“, aeternum nunc.

(Písek, 080326-3.)